

[Axel Dam.]

sker en saa objektiv Behandling som muligt, skal jeg ikke tilbageholde Ønsket om, at det af Hr. Admiral Rechnitzer udarbejdede Forslag maa blive offentliggjort. Ved en saadan Offentliggørelse har man jo ikke paa nogen Maade forpligtet sig til at godkende eller stemme for dette Forslag. Men det er blevet mig sagt, at hvis der fra et af Rigsdagens Partier blev udtalt Ønske om, at dette Forslag skulde offentliggøres, vilde Ønsket blive imødekommet. Jeg tillader mig derfor herved at fremsætte dette Ønske.

Hvad i øvrigt den nye Regerings Arbejdsprogram angaar, er vor Hovedindvending imod det den, at det hviler paa den Tanke, at Staten ovenfra kan ordne og regulere alle Borgernes Forhold. Betegnende i saa Henseende er det, der er udtalt om Arbejdsløsheden, den Arbejdsløshed, som vi alle sammen ønsker afskaffet. Men vi har ikke nogen stærk Tro til, at dette vil kunne ske ved at gaa frem ad de Veje, som er antydet i Programmet. Man gaar dér ikke til Bunden i Problemet, til Arbejdsløshedens dybeste Aarsag.

Endvidere staar der i Programmet — det maa antages at være kommet ind gennem det radikale Venstres Medvirkning —, at man ønsker en Flytning af Skattebyrden fra Arbejde og Forbrug til de samfundsskabte Værdier. Vi ønsker nu ikke en Flytning af Skattebyrden, vi ønsker den afskaffet.

Der staar endvidere i Programmet — og dette er formodentlig en socialistisk Tilføjelse —, at Byrden skal flyttes over til Indtægt og Formue, der er Frugten af andres Arbejde. Jeg gad vide, hvorledes man under de nuværende Forhold overhovedet vil kunne skelne mellem de Indtægter og den Formue, der er Frugten af andres Arbejde, og de Indtægter og den Formue, der er Frugten af Skatteyderens eget Arbejde.

For øvrigt synes det mig, at være ret kortsynet af det radikale Venstre at tiltræde denne Økonomi, idet det ikke kan se, at Skat paa Indtægt og paa Formue i høj Grad falder tilbage som en Byrde paa Erhvervslivet og paa Forbruget. Dette gælder ogsaa Formueskatten igennem Rentefoden eller Kurstabet paa Obligationerne, hvilket jo vanskeliggør Laan og Arbejde.

Der er forskellige andre Ting i Arbejdsplanen, som man kan tiltræde; jeg skal blot nævne det ene, da man mener, det maa have særlig Interesse for os, nemlig Ophævelse af Loven om Arbejds- og Erhvervsfrihed, som den hedder — populært kaldet Tugthusoven. Vort primære Standpunkt til denne

Sag var, at vi ikke ønskede en særlig Lov paa dette Omraade, men ønskede Spørgsmaalet optaget til Behandling under Straffeloven, og vi vil fremdeles gerne være med til en Revision af denne Lov og for saa vidt ogsaa til en Ophævelse af den, hvis der kan komme en Erstatning derfor ind i Straffeloven. Det, vi har ønsket og tilstræbt at opnaa, er at faa fastslaaet, at der skal skelnes mellem berettiget og uberettiget, og hvis man er i Tvivl om, hvor Grænsen gaar her, er der et udmærket Arbejde at udrette for Politikere og andre med at faa denne Grænse slaaet fast i saa tydelige Ord, at enhver vil kunne forstaa det. Det ligger netop indenfor Retsforbundets Interesse at faa Retsprincippet gjort gældende i saa stor Udstrækning som muligt.

Med Hensyn til selve Finansloven skal jeg kun udtale, at naar vi har afholdt os fra at stemme for Finansloven, er det, fordi vi ikke kan anerkende det Grundlag, hvorpaa disse Penge tilvejebringes, og heller ikke kan anerkende en stor Del af de Udgifter, der findes paa Finansloven, som noget, det er Statens Opgave at have med at gøre. Derimod kan vi selvfølgelig meget vel deltage i og interessere os for Ændringer i Finansloven, naar de gaar ud paa at afskaffe eller nedskære noget af det, vi anser for at ligge udenfor Statens Opgave. Vor Undladelse af at stemme for Finansloven har altsaa en anden Motivering end den, de andre Partier har haft, naar de har undladt at stemme for den. Det er dette, jeg har ønsket at sige om vor Stilling til Finansloven.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Lundberg har Ordet for en kort Bemærkning.

Lundberg: Foranlediget ved en direkte Henvendelse fra det ærede Medlem Hr. Christmas Møller til mig skal jeg tilslutte mig at udtale, at det var ganske klart og oplagt, da Valget var udkrevet, at hvis Ministeriet Madsen-Mygdal skulde styrtes, saa maatte dette i alt væsentlig besørge af Socialdemokratiet, og at det var lige saa givet, at hvis det lykkedes, maatte det ny Ministeriums Navn blive Stauning. Det er derfor ganske naturligt, at disse to Navne sattes op imod hinanden under Valgkampagnen og fik en ret fremtrædende Plads.

Disse Udtalelser fremsatte jeg da ogsaa ved det første Vælgermøde i Randers og tilføjede, at derefter maatte det selvfølgelig blive saadan, at det fremtidige Arbejde maatte gøres af det radikale